

лото му; гудила му жълтички и рунтави копченца, а къмъ шийката проточила черни и зелени жилцици.

«Е, хе, казало си червейчето, нима вѣчно трѣба да лѣжж на моята постѣлка и да виждамъ само покривката си! Само това ли има по свѣта? Да си се признаж, дотѣгна ми моята постѣлка, тѣсно ми е, мъчно ми е въ неж; ако видж, какво правятъ другитѣ и себе си показва, може би, и азъ за нѣщо да станж. Е, че какво? Нима отъ дъжда ме е страхъ? До като имамъ това кожухче, не ме е страхъ отъ дъжда; я да се опитамъ и азъ да се похваляж съ новата си примѣна.»

Ето червейчето пакъ повдигнало покривката, видѣло надъ неж едно цвѣтче, туку-що цвѣнжло, което испущало шекеренъ медъ и го канило при себе си; червейчето не могло да се стърпи, поисправило се, ягко се увило около дънцето на цвѣта и цѣлунжло своя новъ приятель; погледнжло на горѣ—друго цвѣтче, по хубаво отъ първото и то отишло при него, послѣ видѣло трето още по хубаво. Всички си шепнали помежду си, играели съ червейчето и го поспивали съ лѣпнивъ медъ; развеселило се нащо червейче и отъ радостъ се забравило, кждѣ е—изведнажъ духнжлъ вѣтъръ и червейчето тупнало на земята.

(Слѣдва).

БОЖИЯТА ВСЕМОГЪЩНОСТЪ.

Едно врѣме имало единъ царь, който билъ най-богатъ и най-силенъ отъ всичкитѣ други царѣ на свѣта. Този царь, каквото и да поисквалъ, всичко ставало на часа, т. н. ако кажеше, че днесъ е именниятъ му день, и всѣки трѣбаше да празнува, всѣки напущаше мотиката и оралото и празнуваше. А когато му се поисквало да се бие съ други нѣкой царь и нѣмалъ пари,